

*Pohádky
Korálového
moře*

Jiří Dlouhý

© Jiří Dlouhý 2011
www.dlouhy.info

Druhá edice 2014
Výtisk této knihy ISBN 978-1456581343
Anglická verze "Coral Sea Tales" ISBN 978-1450578837

Ilustrace a jazyková úprava autor

Obsah

<i>Malý čertík</i>	.....	3
<i>Zvědavý delfín</i>	.....	19
<i>Stříbrná trevalla</i>	.....	29
<i>Koráli</i>	.....	37
<i>Černá perla</i>	.....	47

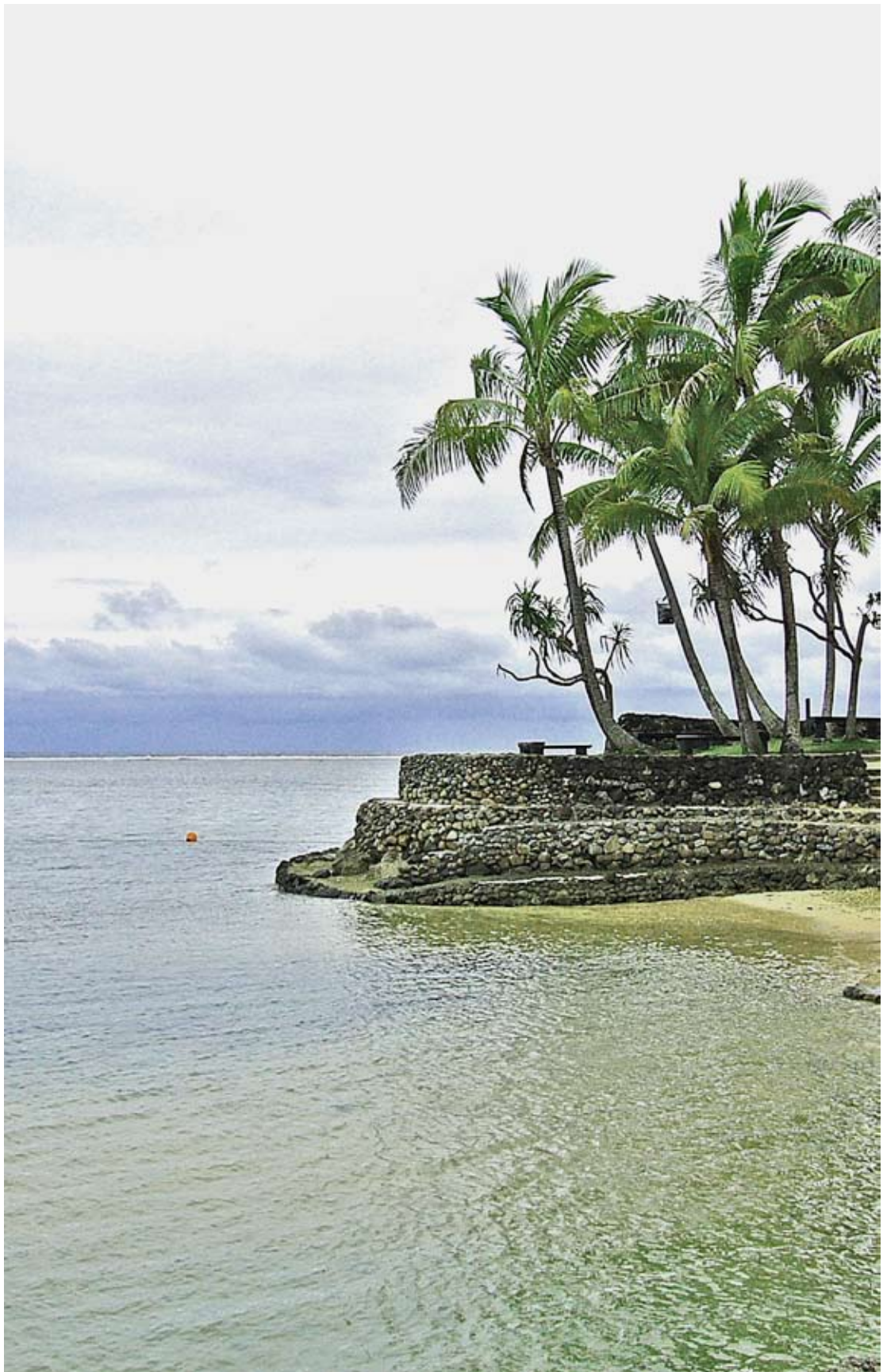

PŘEDMLUVA

Korálové moře je jedním z posledních tropických rájů na světě a jeho unikátní krása se dá jen stěží plně vylíčit. V této knize jsem se snažil přivést mladé čtenáře co nejbliže k tomuto zázraku přírody a umožnit jim se sžít s nespočetnými formami života, které tam koexistují.

Charaktery v této knížce reprezentují skutečné druhy zvířat a ryb, žijících v Korálovém moři, a příhody v knize vykreslují jejich život. I když tyto příhody jsou smyšlené, jsou založené na známých faktech a ověřené evidenci.

Tato kniha je jen malým oknem do tohoto překrásného světa, který v budoucnosti třeba již vůbec nebude existovat. Je zcela možné, že další generace ho již nezažijí a budou si o něm vyprávět jen v takovýchto pohádkách.

Malý čertík

Byl teplý, slunečný den a moře bylo plné bílých vln, neúnavně běžících přes horizont. Nad korálovým útesem, ponořeným těsně pod hladinou, vlny stříkaly do výšky a jako bublající záplava se nakonec uklidněny pokládaly na povrch útesu. Potom již jen jako malé vlnky pokračovaly po hladině modré laguny a končily na bílém písku pláže malého ostrova, zcela obklopeného korálovým útesem.

V jednom rybníčku, na vrchu útesu, žila drobná rybička jménem EmČ. Byla to malá rybička, se žlutými ploutvemi a zářivými modrými šupinami. Byla ale jen jednou z mnoha pestrobarevných ryb žijících v moři nad útesem. Bílé koně, jak se říká mořským vlnám, se hřebeny bílé pěny vytvořené větrem, byly někdy tak mohutné, že Emč se musela schovat hluboko mezi stěny útesu. Jen když vítr přestal a moře se utišilo, mohla se opět vydat do své malé zahrádky a sbírat k večeři úrodu mořských řas.

To byl ale snadný úkol a EmČ byla brzy najezená. Potom jen uklidila svou malou zahrádku a dále již neměla nic na práci. V takovýchto situacích většinou škádlila jiné, daleko větší ryby. Někdy je jen lehce polechtala na břicho, svými malými zoubky, ale někdy je i překvapivě vyděsila. Objevila se znenadání a jako blesk se jim mihla před jejich velkýma očima, nechávající je věřit, že kolem nich proplula nějaká velká příšera. To vše bylo pro ni jen trochou povyražení.

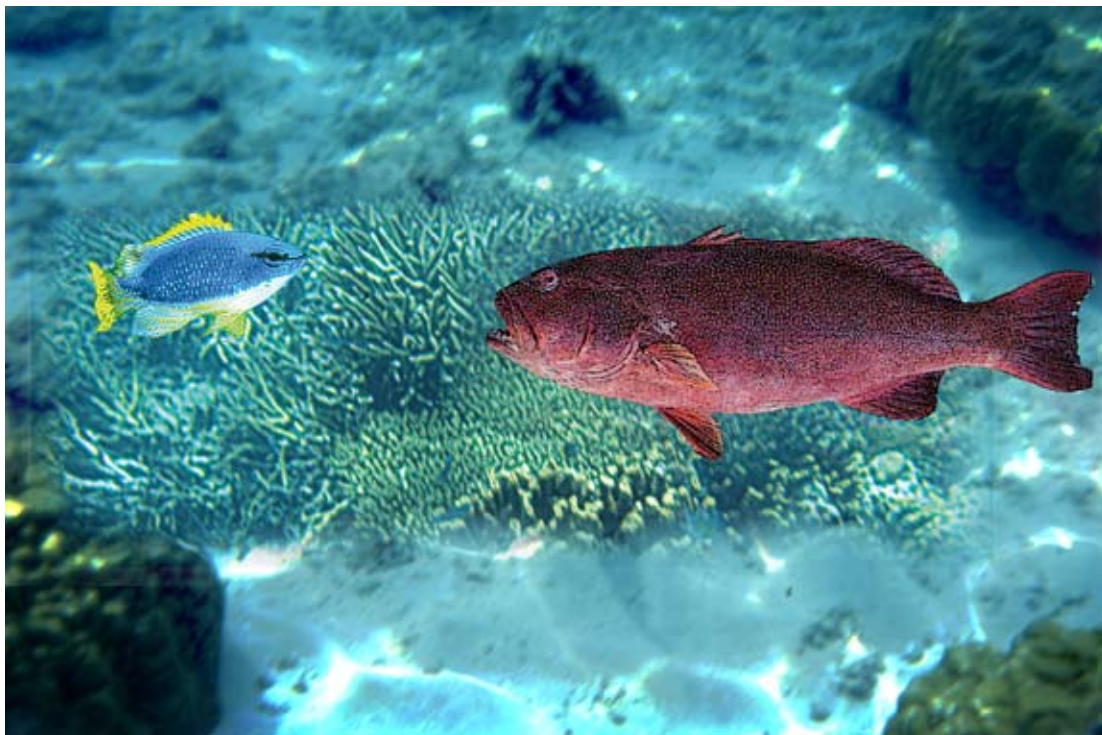
To je proč ji všichni nazývali „Malý čertík“, zkráceně EmČ. Korálový okoun, který také žil na tom samém útesu, byl jediný, který byl natolik tolerantní, že si nikdy na ni nestěžoval. Většina jiných ryb neměla s Emč takovou trpělivost. To je proč okoun a Emč byli dobří přátelé. Poprvé, když se seznámili, EmČ se ho hned zeptala, proč je červený a má jasně žluté skvrny po celém těle?

„V naší rodině mají všichni takovéto zářivé barvy. Vypadá to pěkně a ani si neumím představit, že bychom měli vypadat jinak,“ řekl okoun. Potom hned pokračoval: „Pamatuji si, že jednoho dne, a to zcela nedávno, přijeli na náš korálový útes turisté a všichni obdivovali mé barvy.“

„Musím ale dodat,“ pokračoval dále, „že toho rána jsem se vydrhnul a umyl na písčném dně u konce útesu. Bylo to daleko, ale stálo to za to. Vypadal jsem velice pěkně.“

„Víš proč já nejsem tak barevná jako ty a proč mám žluté ploutve a modré šupiny?“ zeptala se EmČ.

Jelikož okoun nevěděl, EmČ se na to ptala vždy, kdykoliv se setkala s nějakou jinou rybou. Jednou se dokonce zeptala i Korálového pstruha, který žil pod sousedícím korálovým výběžkem. Pstruh párkrát cvaknul svými mohutnými čelistmi a to stačilo k tomu, aby EmČ šla hledat odpověď někam jinam.

Takže otázka zůstávala nezodpověděna a jak dny ubíhaly, EmČ se trápila čím dál tím více a více. „Přeci někdo, někde, musí vědět proč jsem modrá?“ zoufala si.

„Zeptej se Mořského koníka. On toho v životě již hodně viděl a já si myslím, že toho i hodně zná,“ řekl okoun, když jednou během vysokého přílivu navštívil EmČ.

Toho dne byl příliv neobyčejně vysoký. Malá zahrádka na vrcholu útesu, která normálně byla jen asi metr pod zrcadlící se hladinou, byla tentokráte pod vodou, nejvíce jak si kdy Emč pamatovala. To přivedlo mnohé vítané, ale také i nevítané hosty.

A tak když se nad zahrádkou objevil dlouhý stín třpytivé Mořské štiky, Emč se rozhodla zůstat ve své malé jeskyňce, nezlobit a nechat ostatní na pokoji.

Ne, že by se bála, to ne! Emč velice dobře věděla, že Mořskou štikou malé ryby právě nyní nezajímají. Když totiž Mořská štika loví, je vždy v hejnu ostatních štik a jen tehdy je nebezpečná svému okolí. Dnes ale byla sama. Vyhřívala se v odpoledním tropickém slunci a nechala se zvolna unášet mořským proudem přes korálový útes.

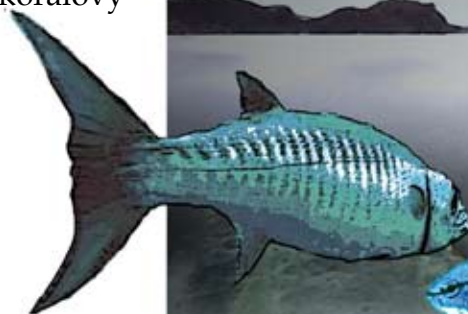
Nakonec EmČ neodolala a opatrně, ale stále ještě schovaná, zavolala na štikou:

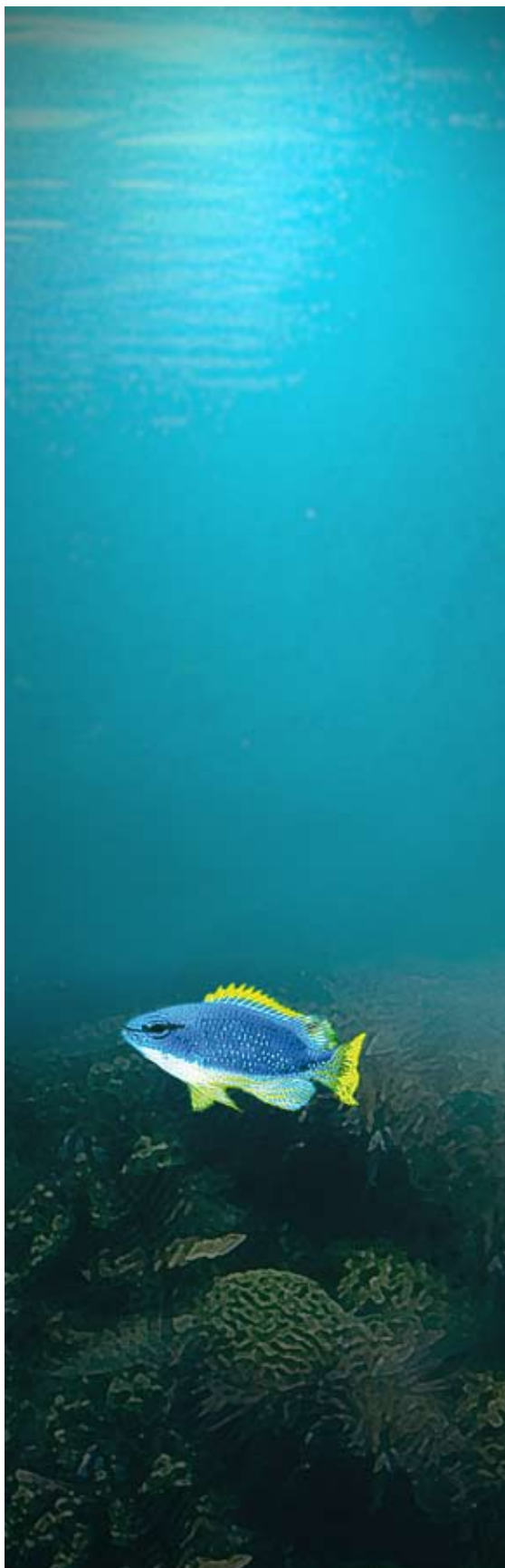
„Štikou, jestlipak víš proč jsem modrá?“

Mořská štika nejprve její volání neslyšela. Než tedy odpověděla, EmČ musela úplně vyplavat ze své skrýše mezi travou a ještě mnohokrát opakovat svou otázku.

„Dobrá, dobrá! Nech mě chvíli přemýšlet! Toto není zcela jednoduchá otázka, aby jsi věděla!“ řekla posléze štika a její bílé, blýskající se zuby odrazily paprsky slunce na korály kolem.

„Ne, nevím,“ řekla nakonec a prudkým mávnutím ocasní ploutve zmizela z dohledu.

Příštího dne, pamatující si radu Korálového okouna, EmČ se rozhodla navštívit Mořského koníka. Řekli jí, že žije hluboko v rokli mezi dvěma stěnami korálových útesů. Cesta tam byla jedna z nejdelších, jakou kdy EmČ podstoupila.

Dole u dna byl docela jiný svět, než byla její prosluněná zahrádka, na vrcholu korálového útesu. Nebyly tam něžné vlnky, které by ji houpaly tak jako doma, byla tam jen tmavá zákoutí, plná stínů.

Korálový útes ztratil své pestré barvy a zůstala mu jen jediná zelená, tmavá a všudypřítomná barva. EmČ se již téměř rozhodla vrátit se domů, ale touha po odpovědích, které již tak dlouho hledala, ji hnala hlouběji a hlouběji do temnot útesu.

U dna byl silný mořský proud, který chtěl vzít EmČ sebou na otevřené moře. Navíc musela stále dávat pozor na hejna ryb, které nikdy předtím neviděla. Některé byly oproti ní tak veliké, že svou velikostí EmČ mohla být klidně jednou ze šupin na jejich těle. Takže trvalo dlouho, než se konečně dostala až k samému dnu.

Blýskající se hladina moře nad ní se jí zdála být nesmírně vzdálená a pomyšlení na cestu zpět ji děsilo snad ještě více, než samotná hloubka.

Ze dna vyrůstala mořská tráva a mezi ní proplouly malé ryby. Některé byly zelené, některé žluté, bílé, černé, bachraté, dlouhé, hubené... EmČ doposud nikdy neviděla tolik ryb pohromadě. Všechny ty ryby proplouly kolem a okusovaly okraje listů.

„Jak tu jen najdu Mořského koníka?“ znovu a znovu si EmČ lámala hlavu.

Připlavala k jedné malé, zelené rybě a zeptala se: „Promiňte prosím, můžete mně sdělit kde tu žije Mořský koník?“

Ryba cosi odpověděla, ale protože jedla a měla plná ústa, EmČ ji vůbec nerozuměla. Než se jí stačila zeptat podruhé, ryba již nebyla k vidění.

„Ty listy musí být jistě chutné,“ uvažovala EmČ a rozhodla se plavat do lesa vodní trávy, začínající kousek před ní.

Jakmile se ocitla ve vodním lese, denní světlo se úplně ztratilo a voda kolem ztemněla. Připlula k nejbližšímu trsu trávy a jen jakoby na zkoušku, zatahala za jeden lístek přímo před ní.

EmČ byla zvyklá škádlit ostatní ryby a měla převelikou radost, když se alespoň trochu lekly. Jejich úlek trval ovšem jen krátce a jen až do té doby, než zjistily že se jedná o malou, zlobivou EmČ.

Takže když nyní EmČ zatahala za cosi, o čem si myslela že je to lístek trávy, poprvé ve svém životě zažila takový strach, který si nikdy předtím neuměla ani představit.

Lístek se pohnul, stéblo, na kterém visel, se počalo otáčet a EmČ se najednou dívala přímo do otevřených úst stvoření, o kterém si nikdy nemyslela, že může vůbec existovat. Byla tak překvapená, že se strachy nemohla ani pohnout.

Přála si být zpět nahoře na svém útesu, vyhřívat se na sluníčku a starat se o svou malou zahrádku, plnou barvených korálů.

Celá zkamenělá se EmČ dívala do kostnaté tváře stvoření před ní. Trvalo několik dlouhých okamžiků, než si začala pomalu uvědomovat vše co se kolem ní dělo. Se svými ručkami, vypadajícími jako listy trávy kolem, se to stvoření drželo za břicho a srdečně se smálo.

Všechny malé ryby okolo přestaly jíst a začaly se také smát. To strašidelně vypadající stvoření, totiž nebyl nikdo jiný než Mořský koník!

Když se konečně Mořský koník přestal smát, zeptal se EmČ na její jméno. „Poslyš EmČ, musíš mě navštívit častěji! Ve tvé společnosti se velice zasměji!“ dodal a znovu se rozesmál.

Trvalo dlouho než všechny ryby kolem se opět vrátily k jídlu a koník se po tom všem smíchu uklidnil. Teprve potom EmČ našla odvahu mu vysvětlit, proč se sem vlastně vydala ho navštívit.

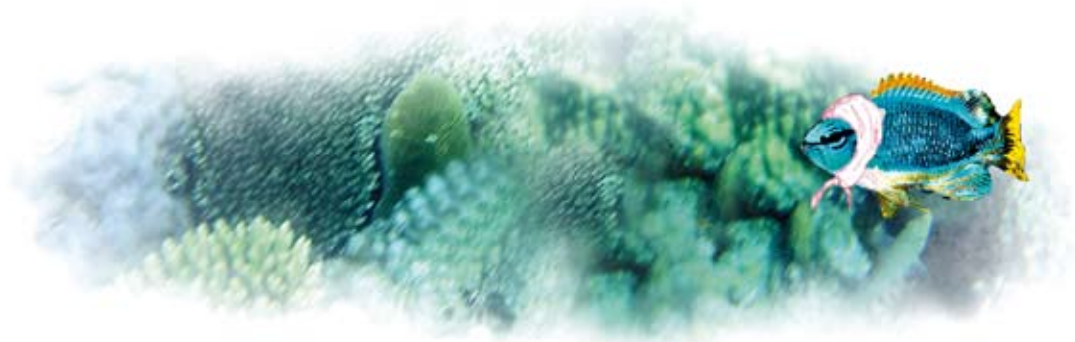
Mořský koník byl moudrý a hned poznal, že to je vážná situace a přestal se smát. „Hmm,“ bručel přemýšlejce. „Velice těžká otázka. Možná, že jsi modrá protože chceš být modrá!“ řekl nakonec.

EmČ si ale nepamatovala, že by kdy chtěla být modrá a navíc mít ještě i jasně žluté ploutve. Takže trvala na svém: „Prosím, zkus si vzpomenout, ty to jistě víš, jen si nemůžeš vzpomenout!“

Ale ne, Mořský koník to skutečně nevěděl. EmČ z toho byla zdrcená. „Tolik problémů a vše pro nic!“ pomyslela si EmČ.

Cesta domů byla úmorná. Když se EmČ opět ocitla ve své zahrádce na korálovém útesu, byla unavená, hladová a naprosto bez nálady cokoliv dělat. Trvalo jí několik dnů, než uklidila svou zahrádku a vyčistila jeskyňku od všech malých lastur, zanesených tam v její nepřítomnosti mořským proudem. Ztratila i chuť k jídlu, trochu zhubla a dokonce i přestala škádlit ryby kolem.

„Co je s tebou?“ zeptal se Korálový okoun, když se zastavil na návštěvu. „Tvé zářivé šupiny jsou zahnědlé a tvé oči ztratily svou škádlivou jiskru. To musí být něco vážného!“

„Pro mě je velice důležité vědět, proč mám žluté ploutve a modré šupiny. Nemohu pochopit jak ty můžeš v klidu žít, aniž by jsi věděl proč jsi červený a proč máš po celém těle jasně žluté skvrny,“ odpověděla EmČ.

„No... já prostě mohu,“ řekl okoun. „Ale poslyš, jednou za tři roky, jedna stará a moudrá želva připlouvá k tomuto ostrovu. Je přes sto let stará a klade vajíčka hluboko do písku na pláži. Když ne nikdo jiný, tak ona to jistě bude vědět,“ řekl okoun a odplul, pomalu unášen silným proudem začínajícího odlivu.

Od toho dne EmČ želvu neustále vyhlížela, ale neměla ani potuchy, kdy se želvy mají objevit. A tak jen udělala každý den svými ostrými zoubky čárku na zed' své jeskyňky. Když bylo čárek pět, přeškrtnla je a věděla, že do příchodu Staré želvy je již o pět dnů méně.

Během jedné velice tmavé noci, kdy čárek byla již celá stěna plná, se želvy konečně objevily. Moře kolem se jimi jen hemžilo a každá z nich směřovala k ostrovu za korálovým útesem.

V noci se EmČ neodvážila opustit svou malou jeskyňku a tak s velikou netrpělivostí očekávala nový den. Když konečně slunce opět vysvitlo, EmČ vyplavala nad svou zahrádku a usilovně vyhlížela vracející se želvy.

Brzy se dočkala a první želvy, vracující se z ostrova, se objevily nad korálovým útesem. Vyčerpány hrabáním písku a kladením vajíček, se nyní jen pomalu přibližovaly. Některé z nich měly ploutve odřené o ostré hroty korálového útesu a bylo zcela zřejmé, že se velice rády vracely zpět do moře.

„Kde je Stará velká želva?“ ptala se EmČ každé želvy, proplouvající nad její zahrádkou.

„Každým okamžikem se musí objevit. Musíš být trochu trpělivá!“ odpovídaly želvy a mizely z dohledu v hluboké vodě za útesem. Najednou EmČ již žádné želvy neviděla a propadla proto panice.

„Kde jen je Stará velká želva? Kde je?“ volala EmČ na všechny strany a její poslední naděje rychle mizela.

„Tu jsem, tu!“ , uslyšela najednou z dálky.

Jen malý kousek nad ostrými hroty korálového útesu, prodírajíce se pomalu proti začínajícímu přílivu, plavala Stará velká želva. EmČ nevydržela, a ačkoliv želva byla stále ještě dosti daleko, plavala jí naproti.

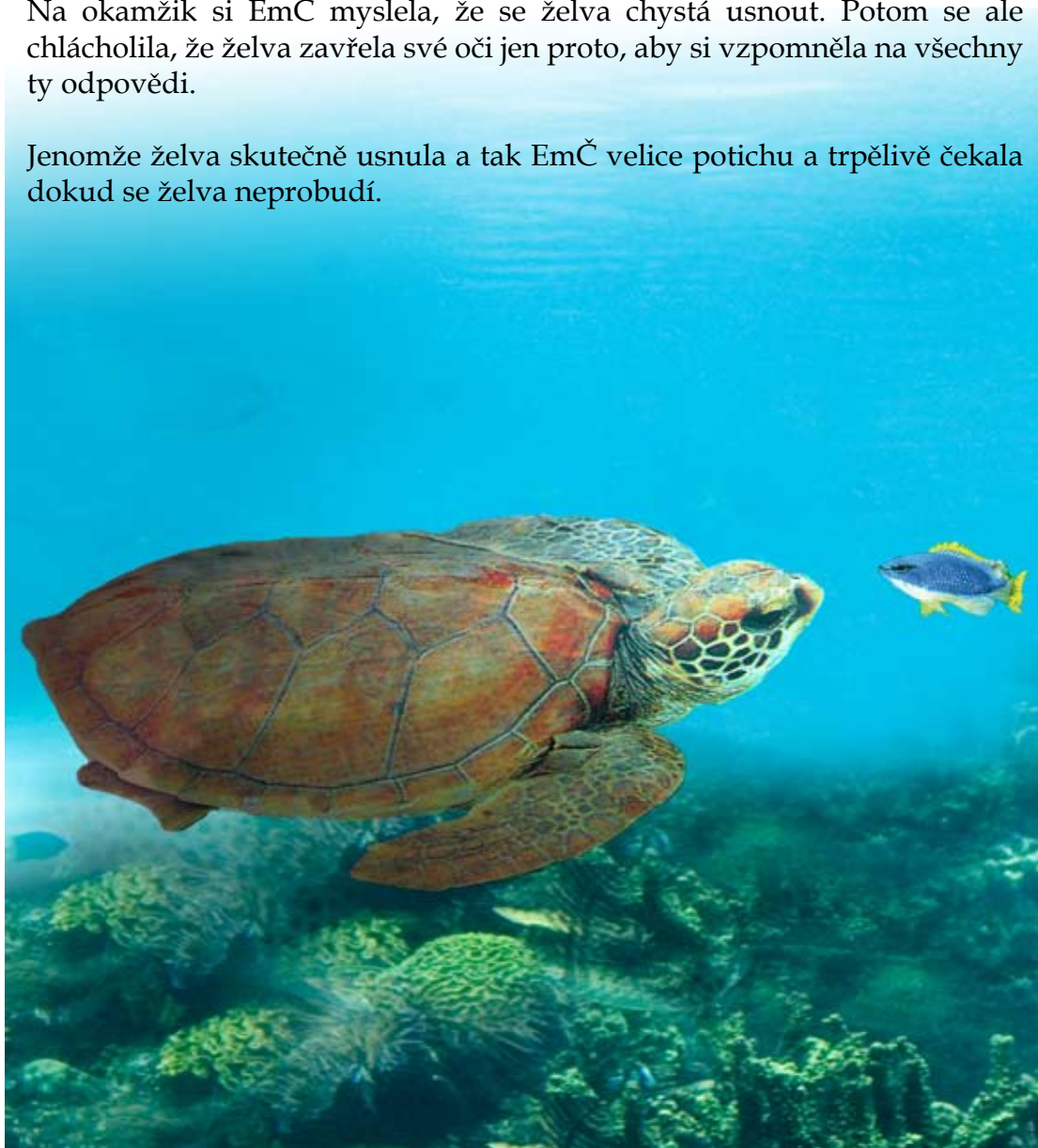
„Prosím, Stará velká želvo, ty prý všechno víš. Zastav se na okamžik a pověz. Pověz proč jsem modrá? Proč mé ploutve jsou žluté?“ žadonila EmČ.

Během svého dlouhého života, Stará velká želva zažila mnoho podivuhodných situací a tak ji takovéto otázky vůbec nepřekvapily. Opřela si krunýř o výběžek útesu a pohodlně se usadila.

„Nech mě přemýšlet,“ řekla.

Na okamžik si EmČ myslela, že se želva chystá usnout. Potom se ale chlácholila, že želva zavřela své oči jen proto, aby si vzpomněla na všechny ty odpovědi.

Jenomže želva skutečně usnula a tak EmČ velice potichu a trpělivě čekala dokud se želva neprobudí.

Byl již téměř večer, když se tak stalo.

„Ach ano, proč jsi modrá?“ vzpomněla si Stará velká želva. „Zcela jasně si pamatuji, že tuto otázku se mě již kdosi jednou zeptal. Také si pamatuji, že se mě mnozí ptali proč jsou velcí, malí, proč jsou zelení, proč jsou žlutí, proč jsou... Prostě proč jsou takoví jací jsou. Nyní si vzpomínám na všechny ty otázky. Nevzpomínám si ale bohužel na jejich odpovědi. Věřím, že nějaké ty odpovědi jsem jistě znala. Anebo ne? V tomto světě je totiž více otázek než odpovědí. Takže ne každá otázka má svou odpověď.“

Stará velká želva ukončila svou řeč a silnými rozmachy svých ploutví zamířila směrem na volné moře.

Trvalo dlouho než malá rybička nazývaná EmČ, začala opět plavat v mělké vodě nad korálovým útesem, uklízet svou zahrádku a znovu zlobit druhé ryby. Ač hledala, stále ještě nenašla koho se zeptat, kdo by ji řekl proč je modrá a proč má žluté ploutve.

To trvalo až do jednoho dne, kdy příliv nad korálovým útesem byl opět neobvykle vysoký. Útes tudíž nestál v cestě Bílým koním, které se převalovaly až do laguny před písečným ostrovem. Vysoká voda nad útesem přinesla opět mnoho návštěvníků a jedním z nich byl i mladý delfín, kterému říkali Zvědavý. Byl také jedním z mála, koho se EmČ ještě na nic nezeptala.

Zvědavý delfín

„Zvědavý“ nebylo vlastně delfínovo jméno, které mu dala jeho maminka když se narodil. Byla to jeho přezdívka, kterou si vysloužil svou zvědavostí. Kdykoliv se ocitl na nějakém novém místě, neodpustil si plavat do všech koutů a zkoumat vše, aby nic neušlo jeho pozornosti. Chtěl prostě všechno vidět a vědět.

Když poprvé potkal EmČ, hned se jí chtěl zeptat proč má žluté ploutve a zářivě modré šupiny. Ale EmČ ho předešla a zeptala se ho přesně tu samou otázku, a to dříve než on mohl začít.

Zvědavý delfín byl překvapen, když mu EmČ řekla, že nikdo nemá na tuto její otázku žádnou odpověď. „Zjistím to a potom se vrátím,“ řekl delfín, proskočil skrze nejbližšího valícího se Bílého koně a zamířil na otevřené moře.

I když Zvědavý delfín nebyl vlastně ryba, on sám se ale za rybu považoval. Kdykoliv se podíval do zrcadla, vytvořeném blýskající se hladinou nad ním, vždy si pomyslel: „Jsem to ale krásná ryba!“

Viděl totiž, že má ploutve jako ryba, ocas že má také jako ryba a i tvarem svého těla vypadal jako velká, krásná ryba. Co ale zapomněl bylo, že nemohl pod vodou dýchat a čas od času musel vyplout nad hladinu a nadýchnout se čerstvého vzduchu. Myslel si, že všechny ryby to také musí dělat.

Podél jednoho pestré barevného útesu, těsně nad písčitém dnem, Zvědavý delfín uviděl plavat chobotnici. V tu ránu si vzpomněl na EmČ a zcela bez pozdravení na chobotnici vychrlil hned několik otázek najednou.

„Nevíš náhodou, proč EmČ má jasně žluté ploutve a blýskavě modré šupiny? A jestlipak víš, že plavat blízko pod hladinou a skákat skrze vlny je daleko zábavnější, než plavat zde dole, na dně moře?“

Chobotnice neměla náladu odpovídat na jeho otázky a plavala dál nad písčitém dnem dokud nezmizela z dohledu.

„Ta je ale podivín,“ pomyslel si Zvědavý delfín.

Rozhlédl se kolem a když nespatriil nic zajímavého, vyplaval zpět k hladině. Tam uviděl loď plnou turistů a tak se rozhodl plavat podél člunu. Člun jel rychle a mířil k jednomu korálovému útesu dále na moři.

Zvědavý delfín proskakoval vrcholky vln a měl radost, že všichni turisté se na něj dívali a fotografovali si ho.

Nakonec se ale člun zastavil a Zvědavý delfín se proto otočil a plaval zpět k písčitému dnu. Když tam dorazil, postavil se hlavou dolů a pozoroval vše, co se nade dnem dělo. V této pozici mu totiž jen těžko něco ušlo.

K jeho velkému překvapení uviděl v údolí, mezi dvěma korálovými stěnami a jen kousek nad bílým pískem dna, hejno úhořů, mířících na otevřené moře. Již dříve si povšimnul, že čas od času jacísi úhoři plavali tím samým údolím a vždy tím stejným směrem.

Zvědavý delfín se rozhodl, že tentokráte to prošetří a zeptá se jich. Připlaval k nim blízko, pozdravil „Dobrý den“, a potom se hned velice slušně zeptal jednoho úhoře na konci: „Můžete mně prosím říci kam plavete? A mimochodem, nevíte náhodou proč EmČ má jasné žluté ploutve a blýskavě modré šupiny?“

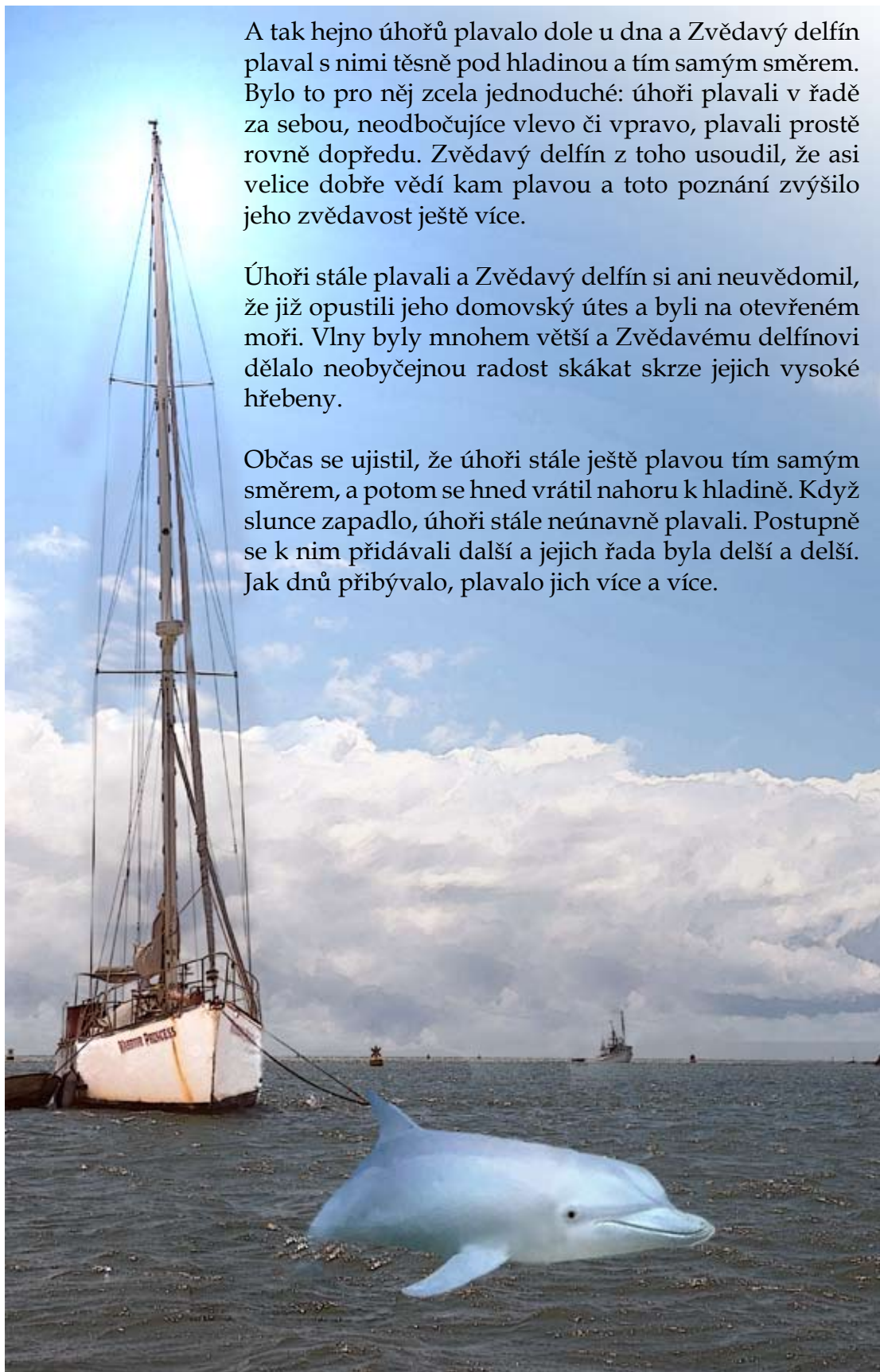
Úhoř neodpověděl a neodpověděl ani další v řadě, kterého se Zvědavý delfín zeptal. Úhoři prostě dále pokračovali v plavání směrem k nějakému neznámému cíli, který zůstal Zvědavému delfínovi úplnou záhadou.

Zvědavý delfín se ale nevzdával. Umínil si, že alespoň zjistí kam úhoři plavou a rozhodl se tedy plavat s nimi, ať plavou kamkoliv!

A tak hejno úhořů plavalo dole u dna a Zvědavý delfín plaval s nimi těsně pod hladinou a tím samým směrem. Bylo to pro něj zcela jednoduché: úhoři plavali v řadě za sebou, neodbočující vlevo či vpravo, plavali prostě rovně dopředu. Zvědavý delfín z toho usoudil, že asi velice dobře vědí kam plavou a toto poznání zvýšilo jeho zvědavost ještě více.

Úhoři stále plavali a Zvědavý delfín si ani neuvědomil, že již opustili jeho domovský útes a byli na otevřeném moři. Vlny byly mnohem větší a Zvědavému delfínovi dělalo neobyčejnou radost skákat skrze jejich vysoké hřebeny.

Občas se ujistil, že úhoři stále ještě plavou tím samým směrem, a potom se hned vrátil nahoru k hladině. Když slunce zapadlo, úhoři stále neúnavně plavali. Postupně se k nim přidávali další a jejich řada byla delší a delší. Jak dnů přibývalo, plavalo jich více a více.

Moře začalo být již hluboké, a aby Zvědavý delfín neztratil úhoře z dohledu, musel se stále hlouběji za úhoři potápět.

Jednoho rána, když nad vlnami opět vyšlo slunce, Zvědavý delfín si uvědomil, že již není v Korálovém moři, ale v Tichém oceáně a daleko od domova.

„Možná, že bych se měl vrátit,“ pomyslel si čas od času Zvědavý delfín, ale touha poznat kam úhoři plavou ho stále hnala vpřed.

Uplynulo mnoho dnů a úhoři stále a stále plavali.

Konečně jedno odpoledne se úhoři zastavili a odpočívali. Byli nad tím nejhlubším údolím v celém Tichém oceáně.

Po chvíli se začali nořit, hlouběji a hlouběji, až úplně zmizeli v tmavé hloubce dole. Byli tak hluboko, že ani sluneční paprsky se k nim již nedostaly a vodní svět kolem nich byl věčně temný.

Zvědavý delfín se pokusil potopit jak jen hluboko mohl, ale následovat úhoře se mu nepodařilo. Nakonec zůstal blízko pod hladinou a nevěděl co má dělat dál. Bylo pro něj velkým zklamáním, že nezjistil kam úhoří skutečně měli zaměřeno a jaké k tomu měli důvody.

Nechtěl se ale jen tak lehce vzdát a tak ještě několik dnů bezradně plaval sem a tam. Očekával totiž, že úhoří nakonec z té tmavé hlubiny vyplují. Jak ale dny ubíhaly, po úhořích nebyla ani stopa. Zvědavý delfín čekání na úhoře nakonec vzdal a smířil se s tím, že úhoře již nikdy neuvidí.

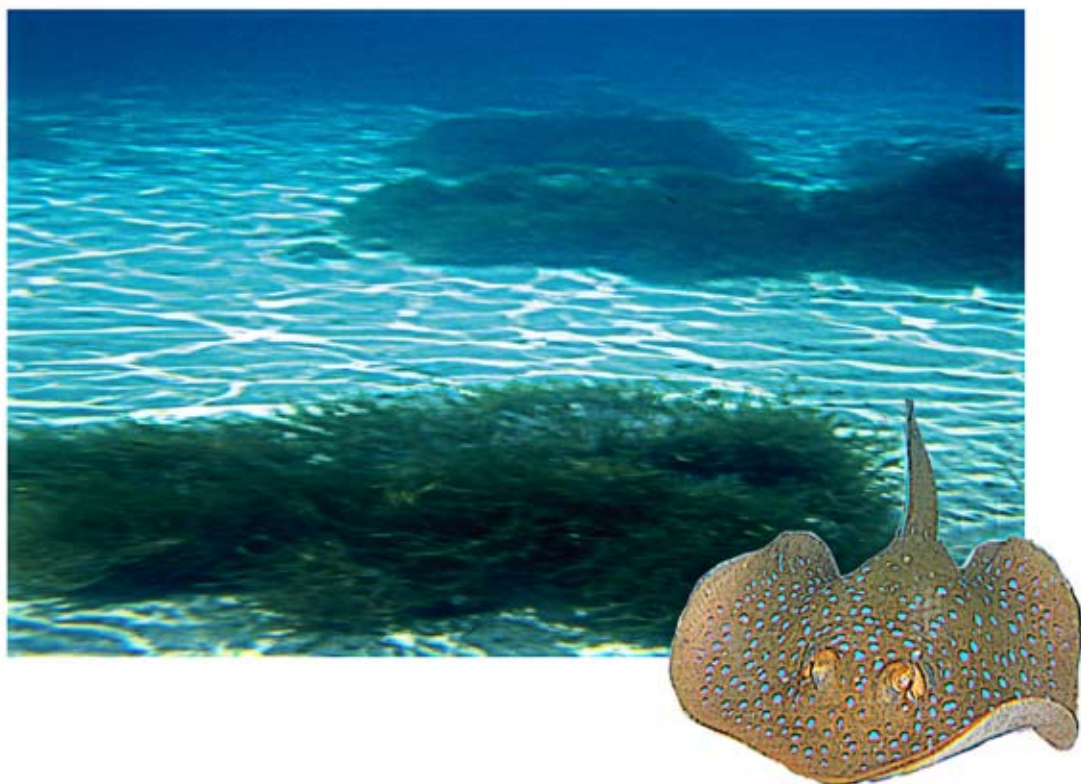
Když se naposledy podíval do tmavé vody dole, uviděl velice malá vajíčka, pomalu vyplouvající z hloubky k hladině. Nejprve jich bylo jen pár. Potom ale najednou, těch malých úhořích jiker bylo všude plno a mořský proud je začal unášet zpět do Korálového moře.

Ačkoliv Zvědavý delfín pátral po úhořích, nikde je již nespatriil. Ti zůstali někde dole v tmavé hlubíně.

Zvědavý delfín si nebyl jistý co to vše znamená. Co se ale s jistotou dozvěděl bylo, kam úhoři měli zaměřeno a kde nakonec zůstali. Korálové moře je plné krásných a neobjevených tajemství a Zvědavý delfín právě jedno z nich objevil. Začal plavat zpět domů k útesu a doufal, že alespoň toto poznání udělá EmČ šťastnou.

Po mnoha dnech Zvědavý delfín nakonec doplaval zpátky na korálový útes. První rybu kterou potkal, byl Modře-tečkovaný rejnok.

„Ano, to vím,“ řekl Modře-tečkovaný rejnok, „tu cestu podnikají každý rok. Všichni plavou někam daleko a nikdy se již nevrátí. Co se ale k nám vrátí, jsou jejich malá vajíčka, ze kterých se cestou vyvinou malí úhořici. Minou náš útes a pokračují dál až k tomu velkému kontinentu. Tam žijí v řekách a dorůstají do velikosti. Potom opět jednoho dne se všichni seberou a plavou do moře“.

Když Zvědavý delfín našel EmČ, sdělil jí vše co právě objevil.

„Nyní vidím, že je více zajímavých otázek než jsou mé,“ řekla EmČ když ho vyslechla. „Dokonce jsem přesvědčená, že jsou i důležitější!“ pokračovala. Potom Zvědavému delfínovi za všechno poděkovala a odplavala do své malé zahrádky na vrcholu korálového útesu. Sbírat mořské řasy a vyhřívat se na sluníčku.

Stříbrná trevalla

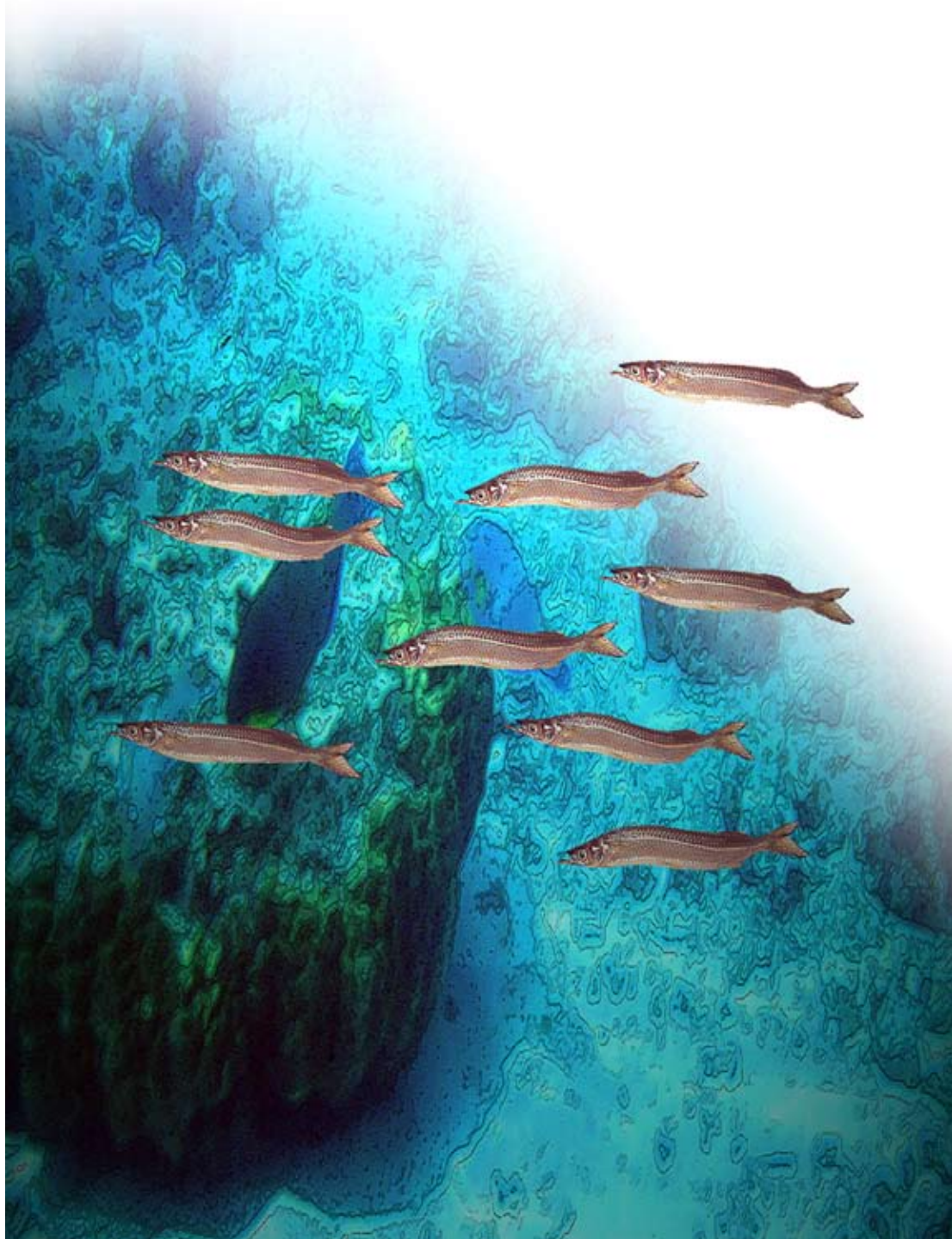
I když Zvědavý delfín byl na své dobrodružství velice pyšný, dobře také ale věděl, že jeho příběh nebyl tím nejtajuplnějším příběhem, který se na útesu vyprávěl. Nejtajuplnější příběh byl ten, co mu jednou vyprávěla Stříbrná trevalla. Když ho slyšel poprvé, zdál se mu až téměř neuvěřitelným.

Hodně dávno, v době na kterou si žádná ryba, žijící na útesu, již ani nepamatuje, za jedné tmavé a bouřlivé noci, plula velká plachetní loď kolem korálového útesu. V noční tmě, dešti a burácejícím větru, loď ztratila správný směr a na útesu ztroskotala. To místo bylo na tom nejbližším výběžku a dosti vzdálené od ostrova.

Mnohé bouřky, které od té doby ostrov přešly, kousek po kousku loď rozbíjely, až nakonec po ní zůstala jen stará, zrezivělá kotva, do poloviny zahrabaná na dně v písku. Byla to poslední památka na tu velkou a krásnou loď.

Ta kotva se stala oblíbeným místem Stříbrné trevally, velké ryby s dlouhými ploutvemi, které jí umožňovaly velice rychle plavat. Stříbrná trevalla byla i dosti stará a v životě toho hodně prožila.

Ta její zajímavá příhoda se ale udála když Stříbrná trevalla byla ještě mladá. Když měřila jen kolem jedné stopy a byla neustále v pohybu a neustále hladová. Spolu s ostatními rybami, jako byla ona sama, projížděla útesem a hledala cokoliv k snědku. Čas od času se jim podařilo překvapit hejno malých rybiček, které zabloudily a připlavaly blízko k útesu. Rybičky byly ale rychlé a Stříbrná trevalla jich obvykle mnoho neulovila.

Jednoho dne, když odliv sebral sebou většinu vody nad útesem, Stříbrná trevalla se rozhodla, že na nějakou chvíli přestane lovit. Při nízké vodě byly její šance něco ulovit totiž velice malé. Oddělila se od hejna a hledala nějaké vhodné místo k odpočinku. Brzy ho našla právě vedle té staré, rezavé kotvy. Tam potom téměř nehnutě stála, jen občas se převalila z boku na bok a pozorovala hladinu nad sebou.

Náhle uslyšela z povzdálí nějaké neznáme zvuky. Nejprve nic neviděla, ale přesto se hluk přibližoval blížeji a blížeji. Později uviděla na hladině tmavý stín, mířící k místu kde odpočívala.

Její první reakce byla okamžitě odplout, a to pokud možno co nejdále. Když se ale porozhlédla, viděla že ostatní ryby, obzvláště ty starší, si z toho nic nedělaly a zcela ignorovaly hluk i přibližující se stín.

Když byla mladá, Stříbrná trevalla byla také hodně zvědavá a to dokonce tak hodně, že někdy kvůli své zvědavosti riskovala i svůj život. Takže nikdo nebyl překvapen jejím rozhodnutím, plavat blíže a prohlédnout si ten pohybující se stín nad ní.

Ten stín ale nebyl nic jiného než rybářský člun, prořezávající vlny svou vysokou přídílí. Stopa, kterou člun za sebou zanechával, se blýskala tisíci vzduchovými bublinkami a jen pomalu se ztrácela daleko vzadu. Když se Stříbrná trevalla chystala otočit a plavat zpět na své místo u kotvy, uviděla malou, stříbrně vypadající rybičku podivně plující za člunem.

“Zde mám šanci k obědu,” pomyslela si Stříbrná trevalla. Vší silou vyrazila kupředu a chytla tu stříbrnou rybičku mezi zuby.

Nikdy před tím ve svém životě nebyla ale tak překvapená, jako právě v tento okamžik. Ta malá, stříbrná rybička vůbec nechutnala jako rybička a Stříbrná trevalla najednou zjistila, že to vlastně žádná rybička nebyla! Byl to jen rybářský háček, schovaný do zářivého kousku plastiku a uvázaný na konci rybářské šňůry.

Po tomto prvním překvapení přišlo hned další. Motor se zastavil a jakási neviditelná síla ji táhla k hladině. Ucítila ostrou bolest ve své čelisti a najednou byla z toho všeho naprosto zmatená.

Vší silou otočila hlavu a zamířila směrem ke dnu, dolů na její bezpečné místo vedle staré kotvy. Ale tah za její čelist byl příliš silný. Po chvíli jí došly síly a odpočívaje, nechala se táhnout ke člunu. Když se ocitla téměř u samé hladiny, mrskla svým širokým ocasem a znovu zamířila ke dnu.

Nejprve se jí zdálo, že je opět volná! Celé tělo jí začalo vibrovat napětím jejích svalů a dno se začalo rychle přibližovat. Stříbrná trevalla si již myslela že je v bezpečí.

Prudká bolest v čelisti jí ale opět připomněla, že to vše byl jen krátký sen. Ve skutečnosti byla tak vyčerpaná, že se opětne nechala táhnout zpět k hladině. Když se tam ocitla, již ani neuhodila do hladiny svým širokým ocasem a jen nehybně ležela a vlny s ní pohupovaly nahoru a dolů.

Před sebou zcela jasně viděla bílý člun a na něm pár lidí, nahýbajících se přes okraj. Než mohla cokoliv učinit, z člunu se k ní natáhla ruka s velkým podběrákem a krátce na to se ocitla ve člunu.

Ležela na mokré podlaze a viděla jednoho z rybářů se k ní sklánět. Znovu se pomocí svého silného ocasu pokusila odrazit a přeskočit přes kraj člunu zpět do moře. Nevyskočila ale dost vysoko a s bolestným žuchnutím se opět vrátila na tvrdou podlahu.

Rybář měl v ruce nůž a když se ještě více přiblížil, objevil se nad ní druhý rybář, s bílým kloboukem na hlavě. Z toho co mohla vypožorovat usoudila, že ti dva se o něco krátce přeli.

Bylo jí horko a její oči, nechráněné chladivou vodou moře, ji na prudkém slunci bolestně pálily. Cítila, že ačkoliv téměř přestala dýchat, přemíra vzduchu byla pro ní i přesto zhoubná. Znovu tedy zkusila vyskočit, ale tentokráte se sotva pohnula.

Rybář položil nůž na sedačku a dlouhými kleštěmi vyvlékl kovový háček z její čelisti. Nával bolesti ji znovu vyprovokoval k pokusu o útěk.

Pryč, někam daleko od těch dlouhých kleští!

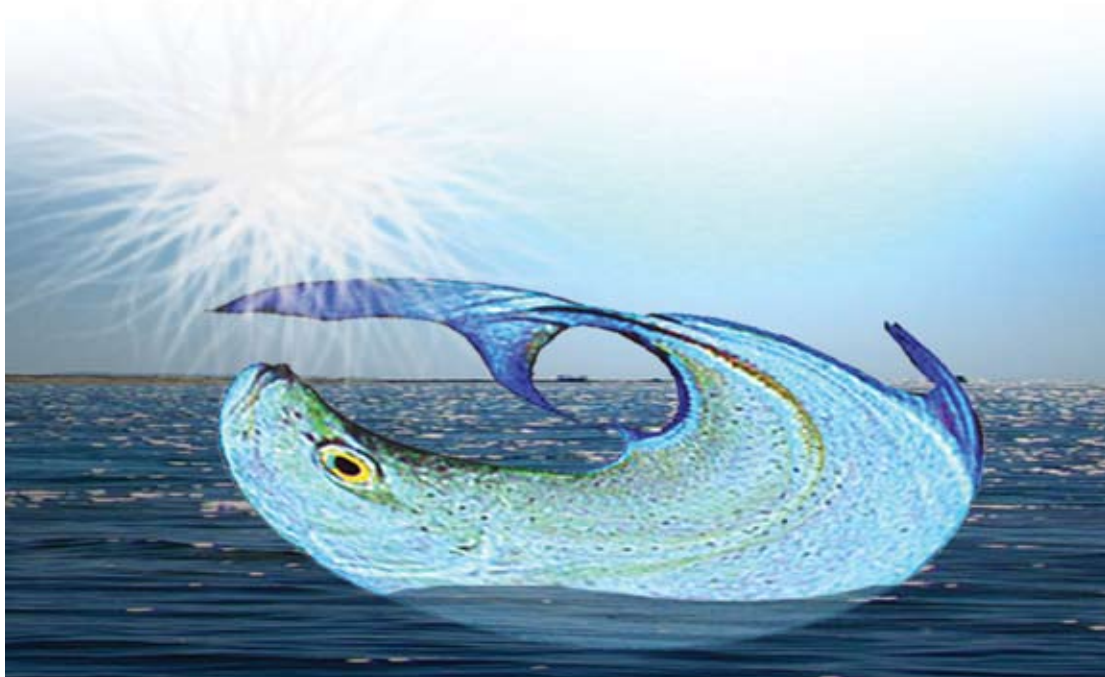
Rybář ji ale držel pevně.

Najednou prudce mávnul rukou a Stříbrná trevalla letěla vzduchem, směrem od člunu a zpět do moře. S velkým žbluňknutím padla do vody, zcela zmatená a nevěděla co si počít. Ležela na hladině a viděla rybáře s bílým kloboukem jak jí mává – teprve potom si plně uvědomila, že je znovu na svobodě!

„Děkuji ti,“ řekla rybáři mávnutím svých dlouhých ploutví.

A jelikož rybář jí znovu ještě jednou zamával, Stříbrná trevalla si byla jistá, že jí rozuměl. Když se vrátila na své místo u rezavé kotvy, byla celá zmatená a vyčerpaná. Teprve až tam si uvědomila, jaké to vlastně měla štěstí. V Korálovém moři totiž není mnoho ryb, které by takovéto dobrodružství přežily.

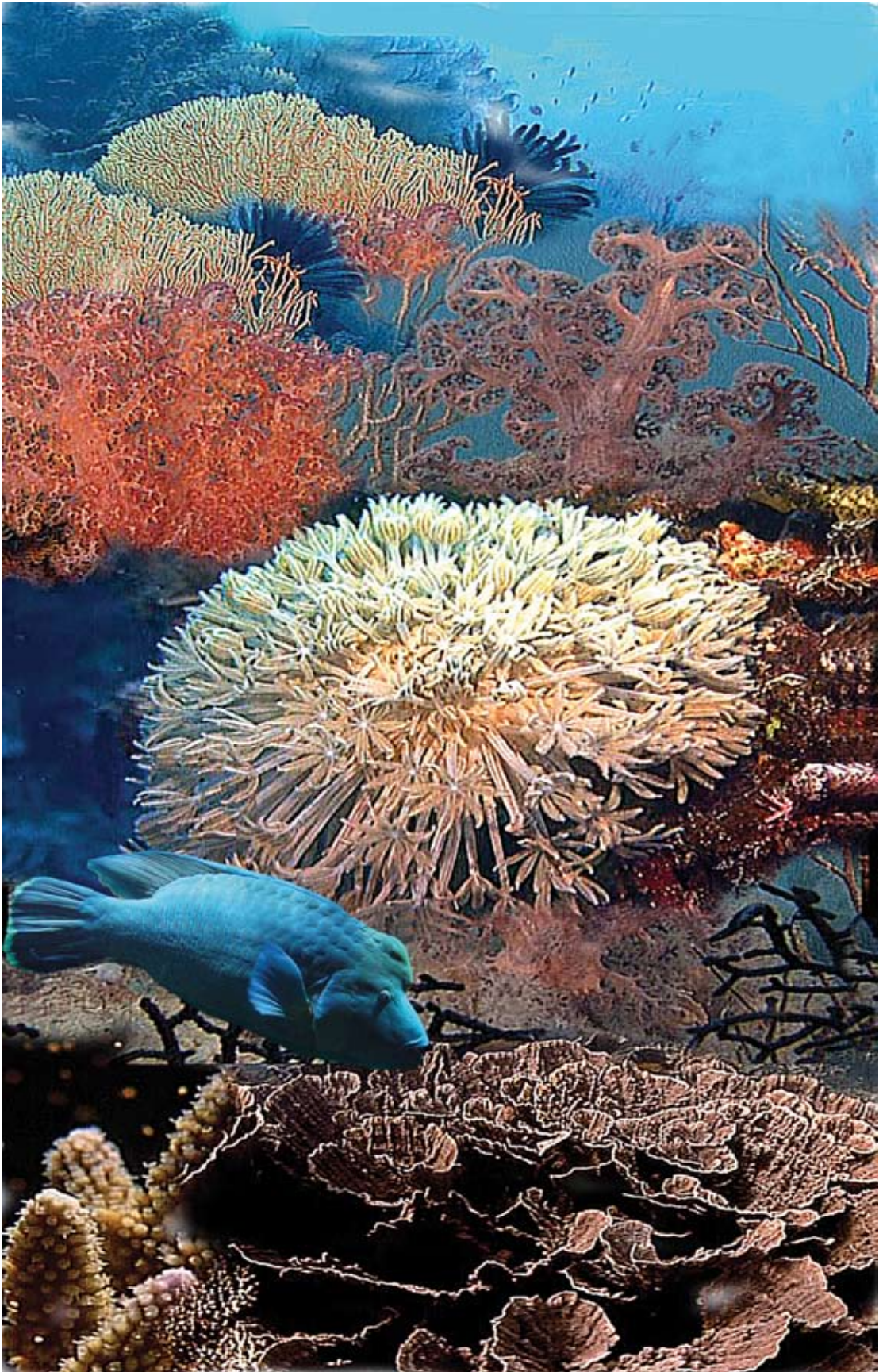

Koráli

Na místě, kde ležela stará kotva, se čas od času objevil Modrozubý okoun. Byl veliký, ještě větší než Stříbrná trevalla a pravidelně obeplouval celý útes. Protože útes byl také veliký, okounovi trvalo dosti dlouho než ho celý obeplul a než se opět vrátil na to samé místo. Kdykoliv ale proplouval kolem staré kotvy, vždy se nezapomněl zastavit na kousek řeči.

Při jedné jeho návštěvě se ho Stříbrná trevalla zeptala, proč plave do každé malé jeskyňky na útesu a proč nikdy útes neopustí?

„To je na dlouhé povídání a já nyní nemám čas. Ale brzy čas budu mít,“ dodal a zamířil podél útesu.

Uplynulo několik dnů a okoun se skutečně vrátil. Tentokráte bylo vidět, že nikam nespíchá. „Mohu ti nyní vše vysvětlit, mám spoustu času. Máme totiž školní prázdniny!“ řekl.

Stříbrná trevalla to ráda slyšela, ale co ji nejvíce překvapilo, byla zmínka o školních prázdninách. „Jaké školní prázdniny?“

„Ach ty nevíš?“ řekl okoun. „Jsem zde na útesu učitelem a celý útes je jedna velká školní třída.“

Jelikož to Stříbrná trevalla nevěděla, okoun pokračoval:

„Celý útes je vytvořen z mnoha malých, drobných domečků, ve kterých žijí malí tvorečkové, kterým se říká koráli. Když se podíváš velice zblízka, tak je můžeš vidět. Staví si své domečky jeden na druhém a těsně vedle sebe. A protože to takto dělají již velice dlouho, útes rostl a rostl a proto je nyní tak veliký. Je jich tu tolik, že naše moře se po nich jmenuje Korálové moře,“ řekl okoun.

Stříbrná trevalla musela přiznat, že se vlastně ještě nikdy na pestrobarevné stěny útesu zblízka nepodívala - obvykle plavala tak rychle, že neměla k tomu příležitost. Tentokráte tedy s okounem plavala k nejbližšímu kousku útesu a pomalu a pozorně si ho začala prohlížet. Najednou uviděla před sebou kompletně jiný svět, než který znala!

Před ní byla kolonie modrých korálů, kousek dále byli žlutí a vedle byli jasně červení koráli. Stříbrná trevalla tam našla snad kteroukoliv barvu, která ji napadla.

Také vyzozorovala, že koráli mají všechny možné tvary – některé mají své domečky v dlouhých, jako strom vypadajících sestavení, některé kolonie vypadají jako velké melouny a jiné zase jako les velkých hub.

„Vidíš? Koráli nemohou opustit své domečky. Koráli se líhnou z vajíček a jakmile se vajíčko usadí na pevném podkladě, koráli potom žijí celý svůj život na tom samém místě. Postaví si tam svůj malý domeček a vše co mohou dělat, je jen vystrkovat z nich svá průsvitná tykadla,“ řekl okoun.

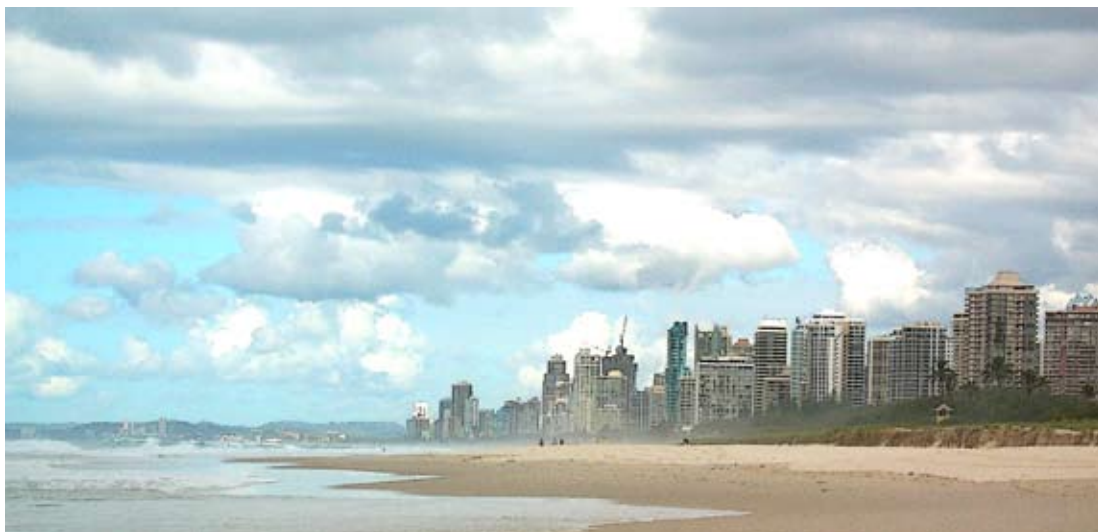
„A pokud je něco chci učit, musím tedy já připlavat za nimi. To je proč neustále plavu kolem útesu,“ zakončil okoun svůj proslov.

„Takže ty jsi vlastně učitel?“ zeptala se Stříbrná trevalla. „Můžeš mě také něco naučit?“

„Proč ne? Stačí jen říci a pokud to budu vědět, rád tě to naučím,“ odpověděl okoun.

Stříbrná trevalla věděla, že tak jako většina ryb žijících na útesu, tak i okoun znal její příhodu kterou kdysi zažila. Když ho proto požádala, aby ji naučil vše co on ví o lidech, takových, co ji ulovili a potom zase pustili do moře, nedivila se že okoun nebyl vůbec překvapen.

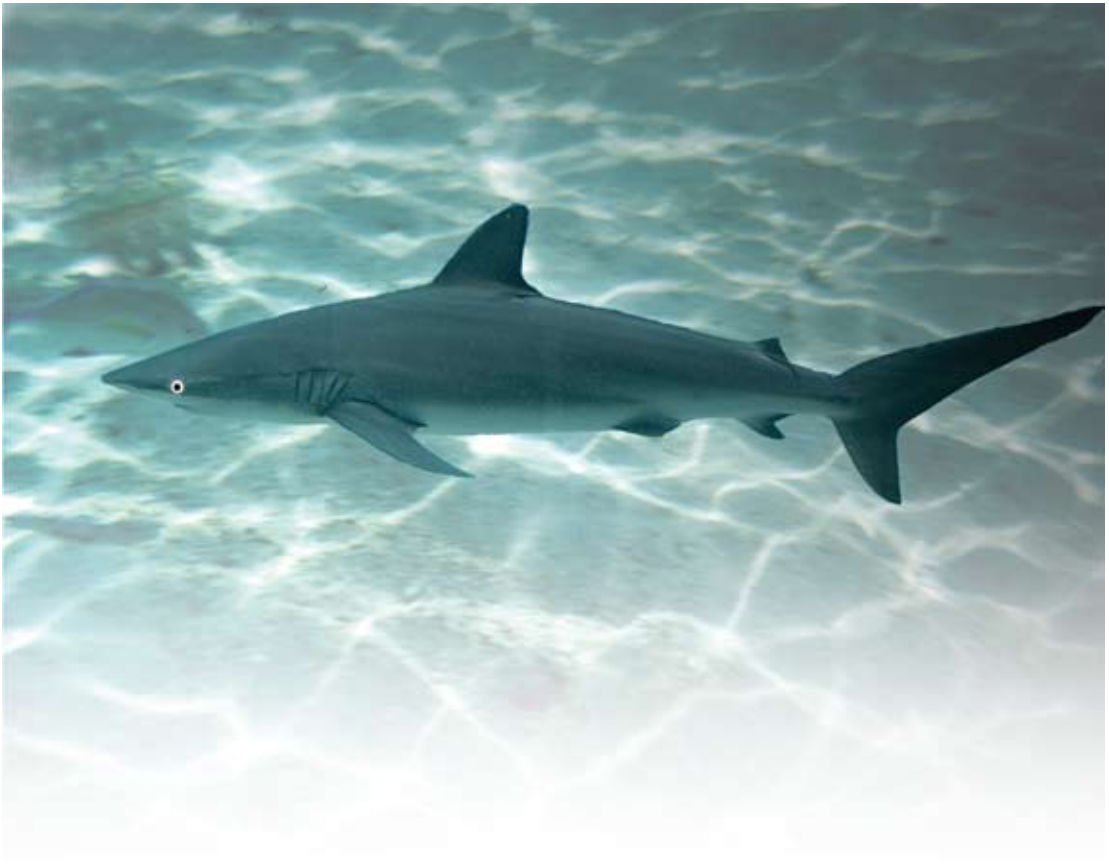

„Jo to je složitý předmět,“ řekl okoun, „lidé jsou velice rozdílní. Viděl jsem je jak se dívají skrze skleněná dna člunů dolů na korálový útes a také jsem je viděl plavat v mělkém moři nad útesem. Každý na útesu se smál jak plavali. To nebylo jako když kolem plave hejno mořských štik či hejno dlouhých, stříbrných mořských jehel. Většina lidí jsou v podstatě neobratní plavci.“

Modrozubý okoun potom pokračoval: „Někteří lidé žijí zde na tomto ostrově, obklopeném naším útesem, a někteří ale až na tom velkém, vzdáleném kontinentě. A staví si své domy z kamene, tak jako to dělají koráli. Mnohokrát jsem viděl lidi se vyhřívat na sluníčku - prostě leží na pláži ostrova a opalují se. V noci ale spí. A staví malá i velká města, kde jich bydlí miliony.“

Stříbrná trevala ale všemu nerozuměla a vůbec nevěděla, co to jsou miliony.

„Milion je velmi veliké číslo,“ vysvětloval okoun.

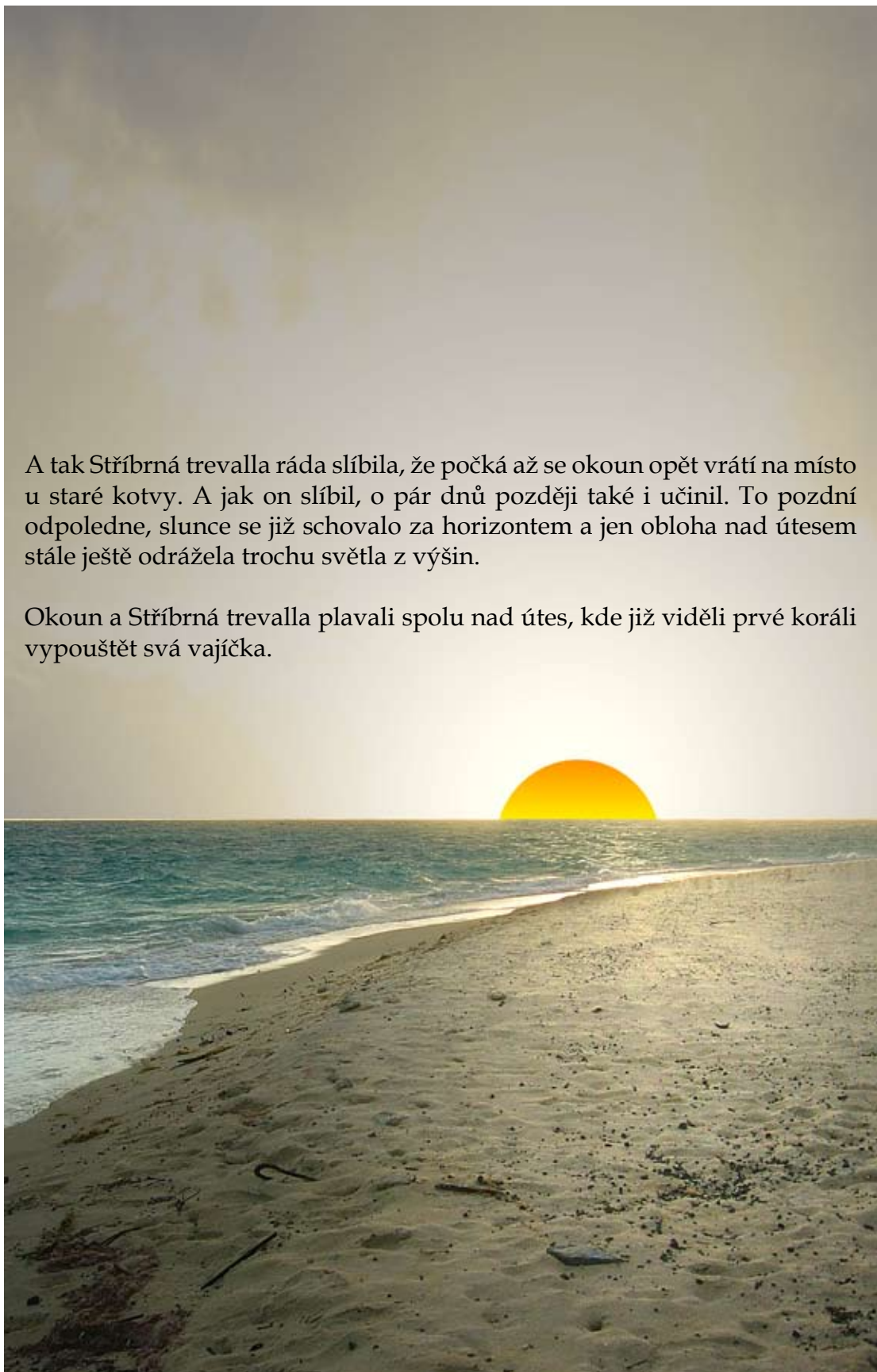
„Veliké jako žralok, který sem připlouvá během vysokého přílivu?“ zeptala se Stříbrná trevala.

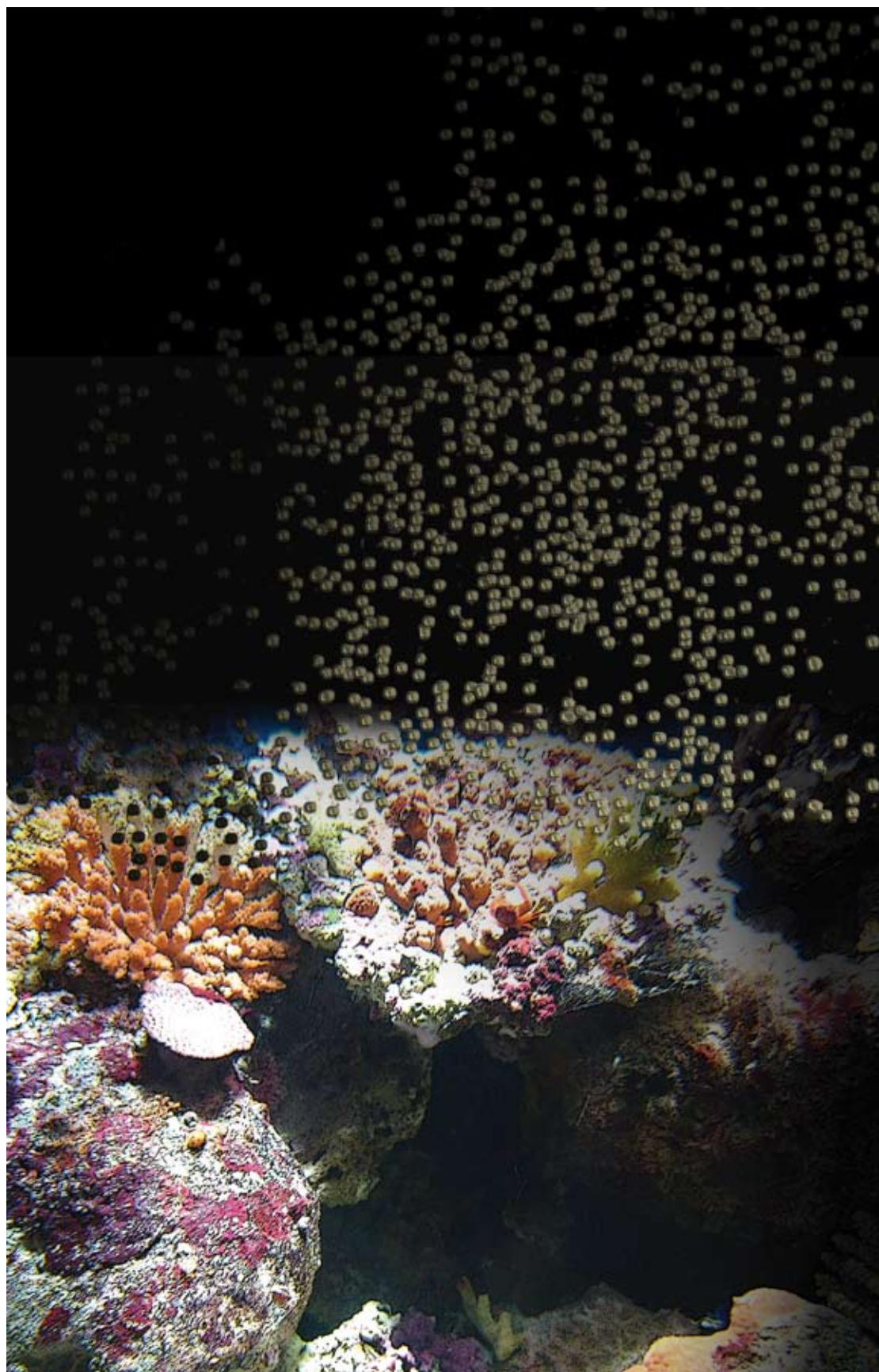
„Ano, ale veliké trochu jinak. Žralok je veliký, ale milion je veliké číslo,“ řekl okoun a přemýšlel o způsobu jako to vysvětlit. Zadíval se na slunce stojící vysoko na obloze a zkoušel si vzpomenout, jak veliký byl měsíc na obloze, během minulé noci.

„Víš co, možná že budeme mít štěstí,“ řekl nakonec. „Několikrát za rok koráli vypouštějí svá vajíčka a pokud mé výpočty jsou správné, tak se to docela brzy znovu stane. Potom ti vysvětlím co je milion.“

A tak Stříbrná trevalla ráda slíbila, že počká až se okoun opět vrátí na místo u staré kotvy. A jak on slíbil, o pár dnů později také i učinil. To pozdní odpoledne, slunce se již schovalo za horizontem a jen obloha nad útesem stále ještě odrážela trochu světla z výšin.

Okoun a Stříbrná trevalla plavali spolu nad útes, kde již viděli prvé koráli vypouštět svá vajíčka.

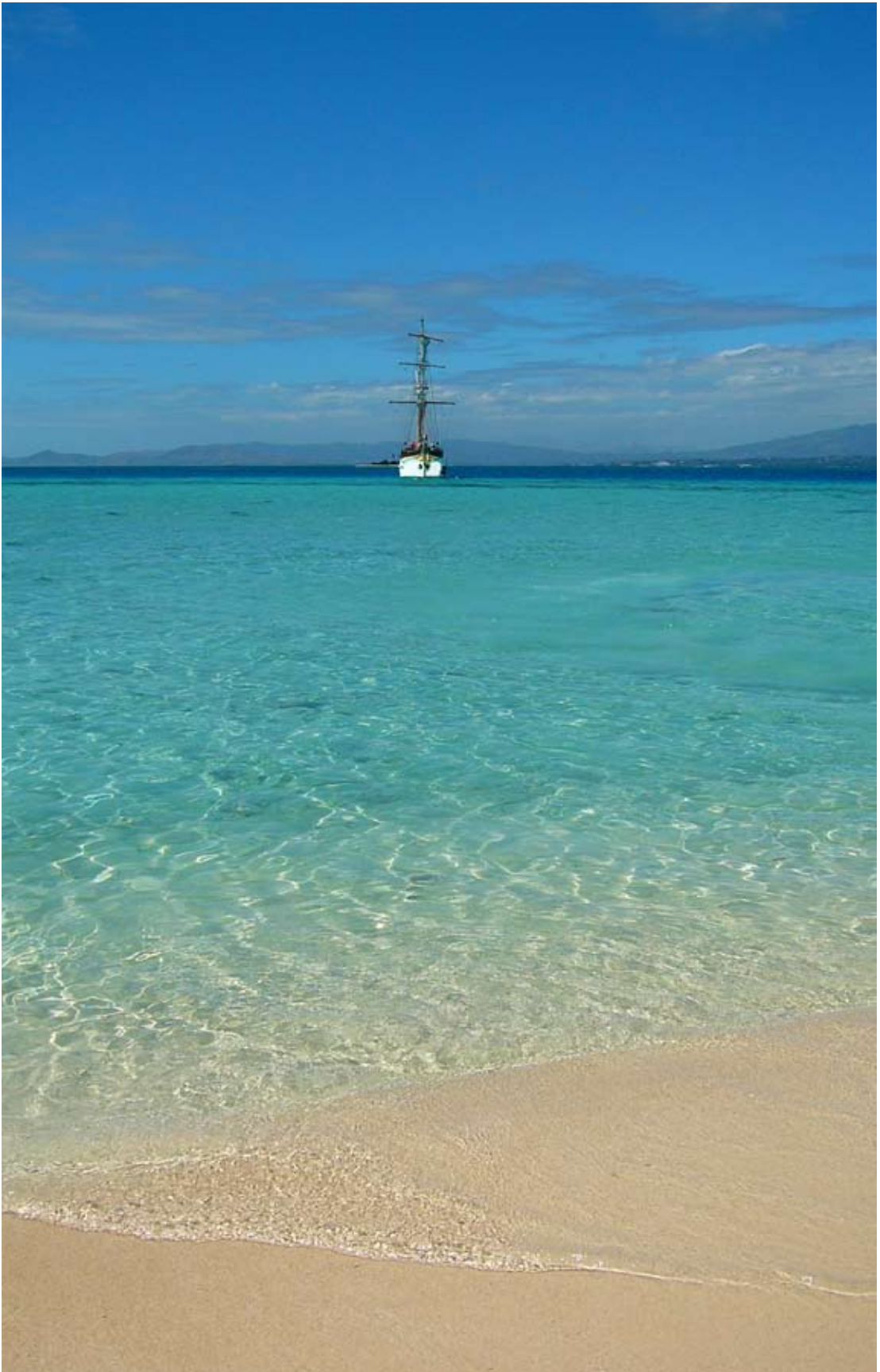

Vajíčka nejprve plavala jen těsně nad korálovými domečky a to v takovém množství, že domečky byly vajíčky zcela zahaleny. Potom ale mořský proud vzal vajíčka sebou a unášel je směrem na moře. Celý útes vypadal po chvíli jako jeden velký mrak titěrných vajíček.

„Dívej se, dívej!“ volal okoun. „To co kolem nás právě vidíš je milion vajíček či lépe řečeno, milióny vajíček. Takže nyní již víš!“

A skutečně, od té chvíle Stříbrná trevalla věděla co je milion.

Černá perla

Modrozubý okoun znal velice dobře celý útes, ale o ostrově, který útes obklopoval, toho moc nevěděl. Stará mořská želva, která již mnohokrát ostrov navštívila, byla snad jediná, co věděla že lidé ho nazývají „Ostrov pokladů“.

Lidé, co tam žijí, totiž věří, že na ostrově je kdesi schovaný nejméně jeden drahocenný poklad. Nevědí ale kde ten poklad je a nevědí ani o jaký poklad se jedná. Proto ho nikdo nikdy nehledal a poklad existuje jen v pohádkách, které vypráví svým dětem.

Pruhovaný mořský hádek, který žije poblíž ostrova, je jediný kdo přesně ví, jaký poklad je na ostrově schován. Žádná ryba Pruhovaného hádka vlastně ani dobře nezná a on tedy s nikým o pokladě nemluví. Všechny ryby na útesu se domnívají, že Pruhovaný hádek na ostrov musel připlout odněkud hodně zdaleka.

Když se Zvědavý delfín dozvěděl o záhadném Pruhovaném mořském hádkovi, neodolal pokušení a začal se po něm shánět. Trvalo mu to dlouho, ale nakonec jednoho dne uviděl hádka plavat z útesu k hladině.

Po zkušenosti s úhoří Zvědavý delfín nečekal, že Pruhovaný hádek mu hned odpoví na jeho prvou otázku. K jeho údivu mu ale Pruhovaný hádek hned odpověděl:

„Ano, řeknu ti rád o jaký poklad se jedná, ale nemohu říci kde je ten poklad schovaný. To nevím ani já. Je to ale dlouhý příběh a přeješ si ho skutečně slyšet?“

Zvědavý delfín, který byl ostatně vždy ochoten poslouchat jakékoliv příběhy, najednou cítil, že příběh bude zajímavý a proto s radostí souhlasil.

Pruhovaný mořský hádek začal tedy vyprávět: „Ne všechny ostrovy v Korálovém moři jsou vybudovány koráli. V moři jsou také kamenité útesy, které byly kdysi součástí různých kontinentů. No a já jsem se narodil právě na jednom takovém kamenitém útesu, který ležel jen několik metrů pod hladinou. Rostlo tam mnoho mořské trávy a také mnoho mořských lastur.“

„Tak jako vše v Korálovém moři, tak i některé mořské lastury jsou veliké a některé zase malé. Jedna veliká lastura, které všichni říkali Velká perlorodka, žila blízko mé jeskyňky.“

Hádek přerušil svou řeč a spolu se Zvědavým delfínem plavali k hladině se nadechnout vzduchu.

Zvědavý delfín věděl jak mořské lastury vypadají a také i věděl, že některé uvnitř chovají zářivé perly. Některé perly jsou světlé a malé jako hrášek, ale některé jsou velké a některé i tmavé.

Zvědavý delfín také věděl, že jenom lastury, zvané perlorodky, mají v sobě perly. A to ještě jen takové, kterým se nedopatřením dostalo malé zrníčko písku do jejich ulity. Protože nemají ruce, nepohodlný kamínek nemohou lehce vyhodit. A tak, aby je moc netlačil svými ostrými hranami, obalují ho perletí. V obalování neustále pokračují a po letech malé zrnko naroste na velikosti a promění se v zářící perlu.

„Kdepak jsem to skončil?“ zeptal se hádek když se vrátili od hladiny. Byl totiž již dosti starý a zapomětlivý.

„Velká perlorodka,“ připomněl mu Zvědavý delfín.

„Ano, samozřejmě, ta krásná Velká perlorodka! Ta měla tu největší a nejzářivější perlu, jakou si můžeš jen představit,“ pokračoval hádek.

„Když se Velká perlorodka rozevřela, její perla zářila jako tisíc hvězd.“

„Velká perlorodka věděla, že se mně její perla velice líbí a kdykoliv jsem plaval okolo, rozevřela se a perlu vystavila na obdiv. Na tom kouzelném kousku útesu jsme všichni byli šťastní a spokojení,“ povzdychnul si hádek a na chvíli se odmlčel.

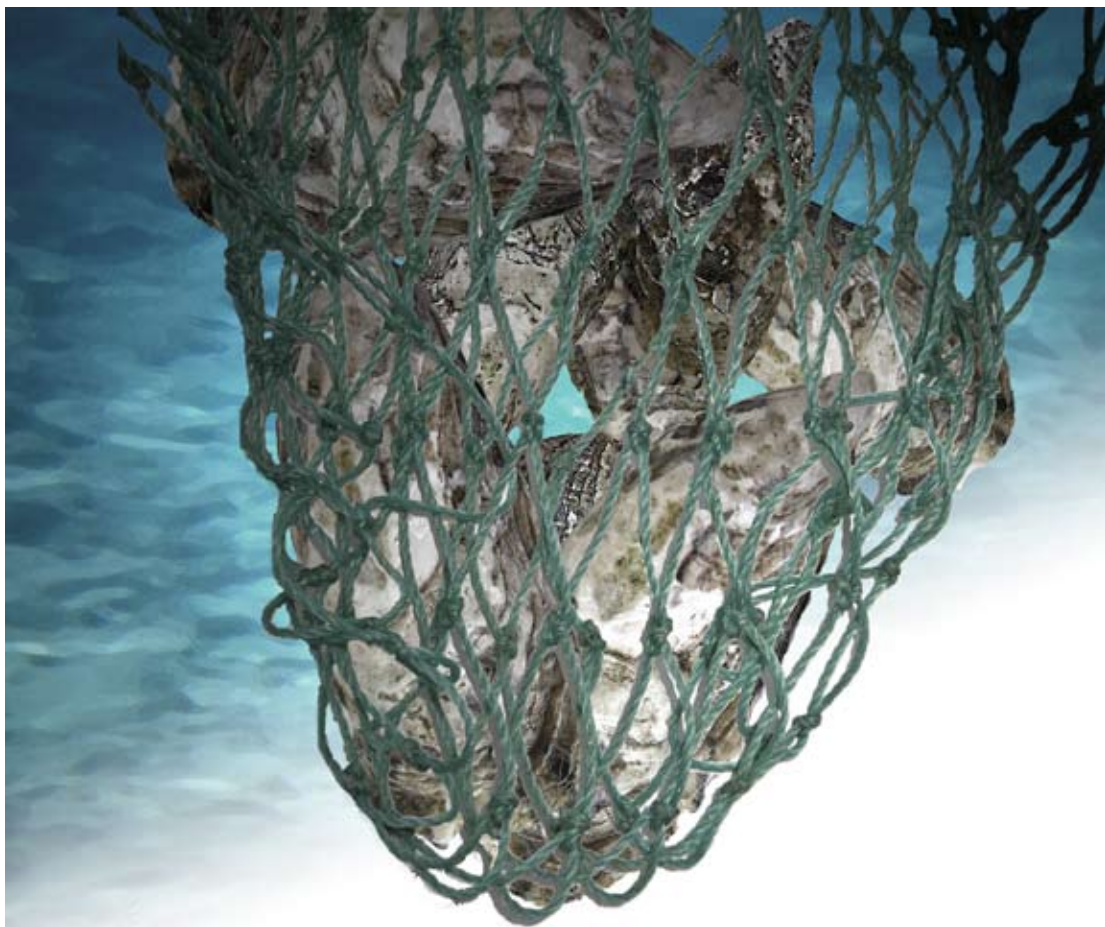
„Ale jednoho krásného jitra, když slunce zářilo až dolů na dno, připlula loď a zakotvila nad potopeným útesem. Na své cestě ke dnu, velká kotva hrubě poškrábala stěny kamenů a voda byla na chvíli plná úlomků lastur,“ pokračoval hádek.

„Brzy na to do vody skočil potápěč a zamířil k potopenému útesu. Začal sbírat perlorodky a po chvíli pytel, který měl sebou, jich byl plný. Kdykoliv se tak stalo, potápěč vyplaval zpět k lodi a po krátkém odpočinku se vracel s prázdným pytlem.“

Zvědavý delfín vycítil, že i jen mluvit o tom bylo pro hádka velice těžké.

„Viděl jsem, že všechny perlorodky se pevně zavřely a doufaly, že si jich potápěč nevšimne. Žádná z nich nechtěla skončit v tom velkém pytlí. Z povzdáli jsem pozoroval, jak potápěč neúnavně pokračoval a víc a víc perlorodek mizelo. Když potápěč skončil na jednom místě, přemístil se na druhé. Nevěděl jsem co počít,“ skončil hádek a chvíli nic neříkal.

Nakonec ale opět pokračoval: „Brzy se potápěč ocitl přímo nad Velkou perlorodkou a já jsem cítil, že musím něco udělat.“

„Ale co? Jediná myšlenka, která mě napadla, bylo zabránit potápěči se dostat k Velké perlorodce. Plaval jsem tedy k potápěčově hlavě a začal jsem se kroutit před sklem jeho masky. Doufal jsem, že ho polekám.“

Zvědavý delfín by rád věděl co bylo dál, ale hádek musel znovu plavat k hladině se nadýchnout. Delfín se vydal za ním a když se vrátili, delfín povzbuzoval hádka k dalšímu vyprávění.

„Co se stalo dál? Zachránil jsi Velkou perlorodku?“

„Ano, podařilo se mně to,“ odpověděl hádek. „Ačkoliv jsem mnohonásobně menší než potápěč, podařilo se mně ho vyděsit tak, že se polekal a začal mávat rukama. Ztratil přitom potápěčské brýle a plaval k hladině jak jen nejrychleji mohl.“

„Takové vítězství!“ zajásal Zvědavý delfín.

„Ano, bylo to vítězství,“ souhlasil hádek.

„Hned, jakmile se potápěč vrátil na loď, loď vytáhla kotvu a odplula. Měl jsi vidět jakou měli všichni na útesu radost!“

„A to je konec příběhu?“ zeptal se Zvědavý delfín.

„Bohužel ne,“ odpověděl hádek.

„Mořský krab nám řekl, že ten potápěč se určitě vrátí. Také řekl, že viděl některé lidi nosit perly na šňůrce kolem krku a usoudil, že perly musí být pro lidi velice vzácné.“

„A ten potápěč se tedy vrátil?“ zeptal se Zvědavý delfín.

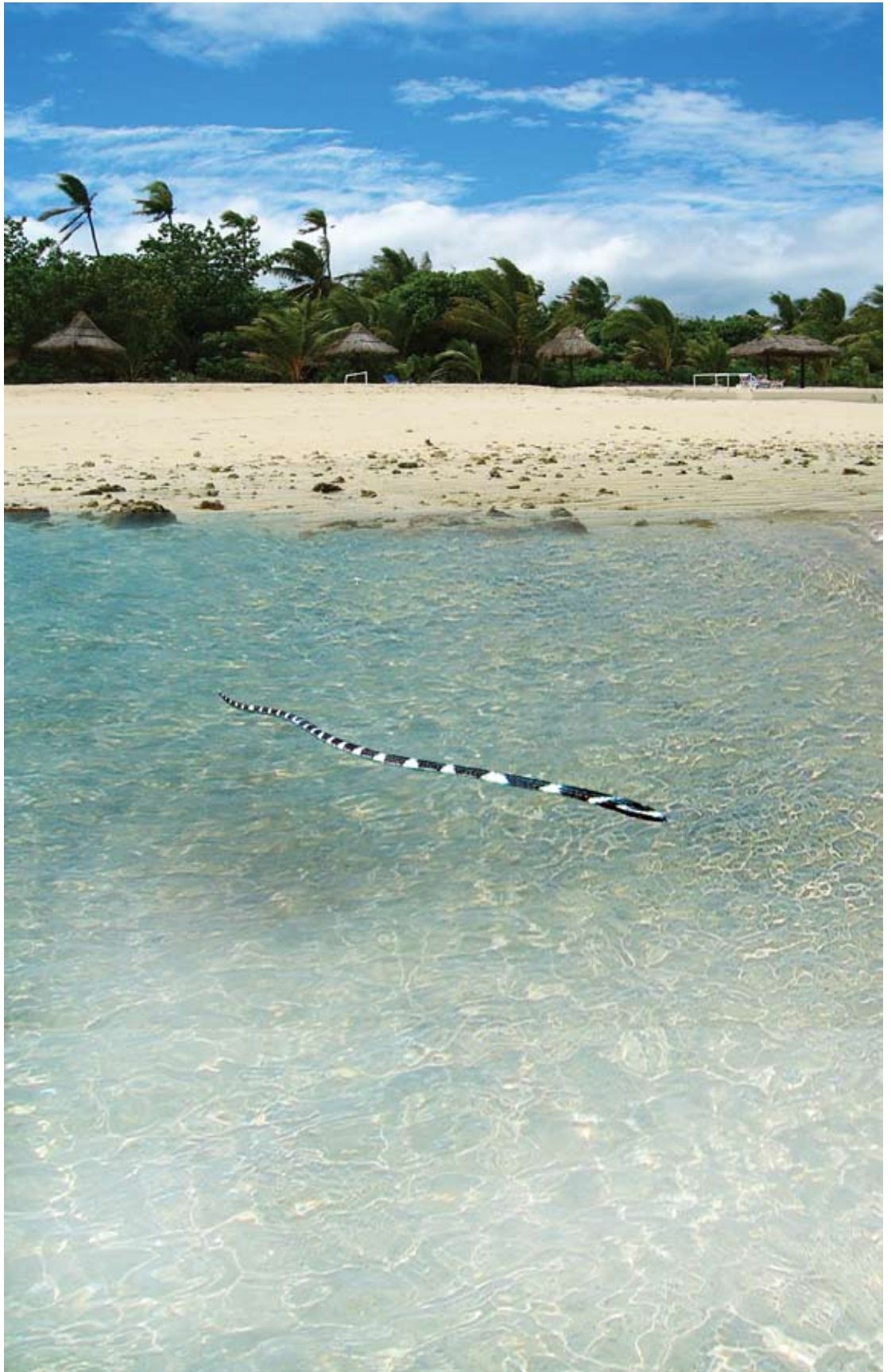
„To nevím,“ odpověděl hádek. „Po tom co nám krab řekl, Velká perlorodka se rozhodla mně její perlu darovat. Řekla, že ví jak moc se mně ta perla líbí a chtěla mně udělat radost. Trvala jen na tom, že musím odnést perlu co nejdále od útesu. Někam, kde ji potápěč nenajde.“

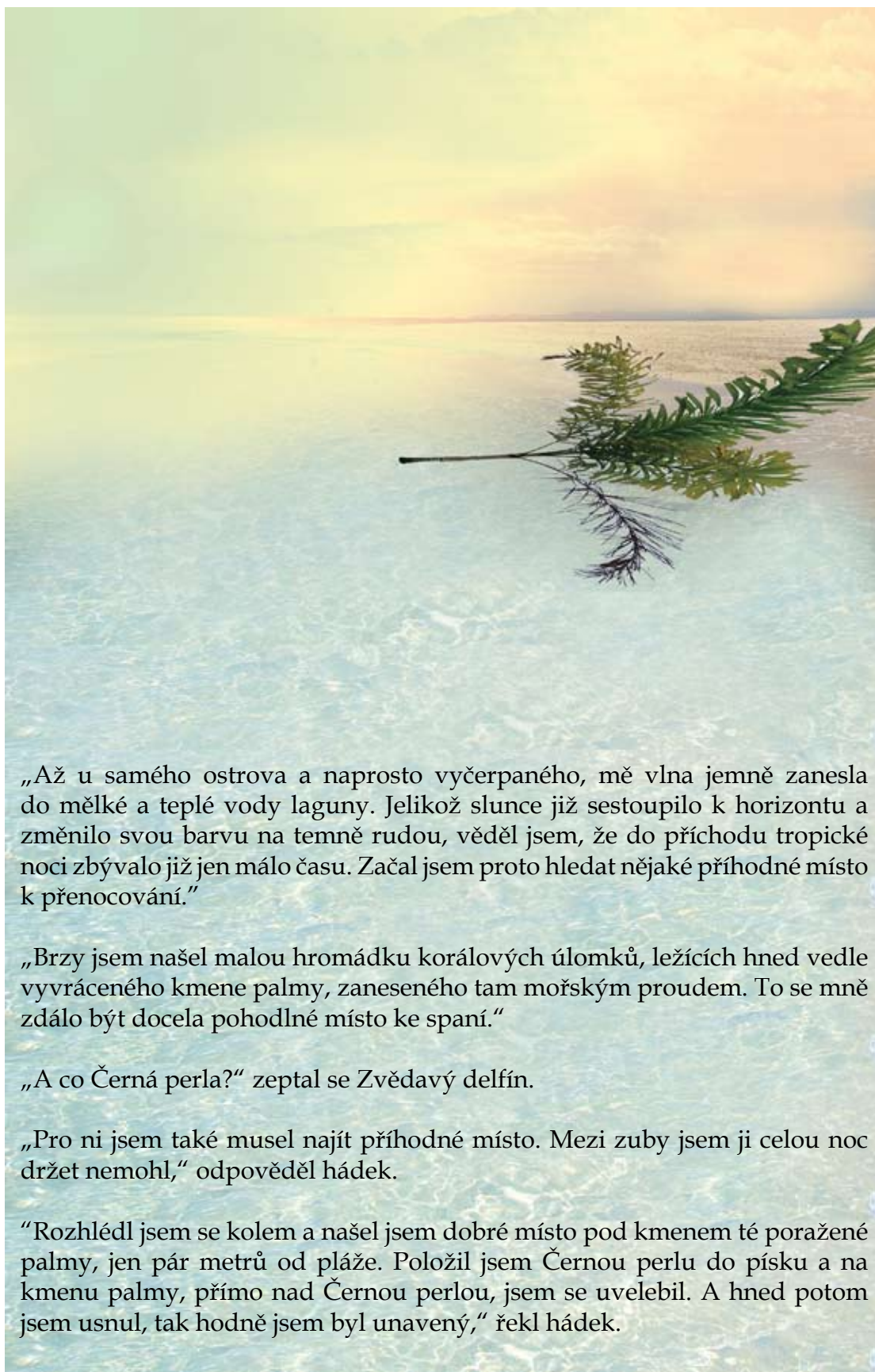
„Takže kam jsi tu perlu vzal?“ zeptal se Zvědavý delfín.

„Poděkoval jsem Velké perlorodce za její štědrý dar, vzal jsem perlu mezi zuby a celý den jsem bez odpočinku plaval. K večeru moře začalo být více a více mělké, až nakonec jsem uviděl ostrov, jen trochu vyčnívající nad příbojem kolem něj,“ již veseleji pokračoval hádek.

„Jedna z větších vln mě vzala do svého hřebenu a já jsem najednou začal surfovat přímo k ostrovu. Z vrcholku vlny jsem viděl, že ostrov byl dosti veliký a za bílou písčitou pláží byl porostlý palmami. Tak se stalo, že jsem se dostal na tento ostrov.“

„Až u samého ostrova a naprosto vyčerpaného, mě vlna jemně zanesla do mělké a teplé vody laguny. Jelikož slunce již sestoupilo k horizontu a změnilo svou barvu na temně rudou, věděl jsem, že do příchodu tropické noci zbývalo již jen málo času. Začal jsem proto hledat nějaké příhodné místo k přenocování.“

„Brzy jsem našel malou hromádku korálových úlomků, ležících hned vedle vyvráceného kmene palmy, zaneseného tam mořským proudem. To se mně zdálo být docela pohodlné místo ke spaní.“

„A co Černá perla?“ zeptal se Zvědavý delfín.

„Pro ni jsem také musel najít příhodné místo. Mezi zuby jsem ji celou noc držet nemohl,“ odpověděl hádek.

„Rozhlédl jsem se kolem a našel jsem dobré místo pod kmenem té poražené palmy, jen pár metrů od pláže. Položil jsem Černou perlu do písku a na kmenu palmy, přímo nad Černou perlou, jsem se uvelebil. A hned potom jsem usnul, tak hodně jsem byl unavený,“ řekl hádek.

Po chvíli pokračoval:

„Uprostřed noci jsem se ale náhle probudil. Kmen palmy se pohupoval ve vlnách přílivu a pomalu odplouval na moře a já s ním!“

Zvědavý delfín si uměl zcela dobře představit, jaké to pro hádka muselo být hrozné probuzení.

„Co jsi udělal?“

„Okamžitě jsem opustil kmen palmy a co nejrychleji jsem plaval zpět na pláž. Tam jsem potom hledal místo, kde jsem do písku položil Černou perlu.“

„Ale každé místo vypadalo stejně, přesně jako ta, místa, která jsem již navštívil. Hromádky korálových úlomků byly všude kolem a bylo jich tolik, že jsem nevěděl kde začít,“ povzdychl si hádek.

„Od té doby jsem strávil mnoho dnů hledáním mé ztracené perly a zcela jsem zapomněl, kde jsem ji již hledal a kde ještě ne. Ta vzácná Černá perla je zahrabaná někde na tomto ostrově a nikdo neví kde,“ ukončil hádek své vyprávění. Rozloučil se, a průzračnou vodou odplaval k ostrovu.

Zvědavý delfín potom ještě mnohokrát spatřil Mořského pruhovaného hádka. Viděl ho strkat hlavu pod výčnělky korálového útesu a viděl ho také na pláži, prohledávat hromádky kamenů a úlomky korálů.

Možná, že jednou navštívíte Ostrov pokladů, kde žije Mořský pruhovaný hádek a Zvědavý delfín, a na vlastní oči uvidíte krásy ostrova a moře kolem. Můžete potom hádkovi pomoci jeho perlu najít:

Je velká a černá jako zralý plod olivy. Zářívá jako slunce, odrážející své paprsky v kapce mořské vody, a je krásná a vzácná jako ten unikátní kout naší planety v Tichém oceánu, který se jmenuje Korálové moře.

